

INTINDEȚI PÂNZELE BĂIEȚI
UN VÎNT SUBȚIRE SE RIDICA.

URCAȚI IN VÎRFURÎ DE CATARG
ȘI PUNEȚI STĒGUL DE PLECARE:
DUREREA MEA DACĂ E MARE,
PĂMĒNTU-ACESTA ESTE LARG...
URCAȚI IN VÎRFURÎ DE CATARG
ȘI PUNEȚI STĒGUL DE PLECARE.

DE UNDE SUNT ȘI CINE SUNT
VOIESC SĒ UIT PE VECÎNICIE...
AH! DE-AR SUFLA O VIJELIE
IN VALURÎ S'AFLU UN MORMĒNT...
DE UNDE SÛNT ȘI CINE SUNT
VOIESC SĒ UIT PE VECÎNICIE.

ALEXANDRU Macedonski.

VIAȚA DE AȚI PE MĂINE

ROMAN DE HENRI MÛRGER (1)

I

Intocmirea Cenaclului

ată cum întemplarea mă puse în contact cu indiviđi a căror asociare frătească trebuia să întocmească mai târziu un cenaclu pe care autorul a cercat să 'l facă cunoscut publicului în cursul acestei cărți.

Într'o dimineață,—cea de 8 Aprilie,—Alexandru Schaunard, un tĒner care cultiva artele liberale ale muzicĒi și picturĒi, fu deșteptat fără veste din somn de cutcurezările unui cocoș din vecinătate ce 'l servea de ceasornic.

— Ei! își dișe Schaunard, pendula mea mi se pare că înaintează. Nu se pōte să fie deja *astă-đi*.

Gândind aceste cuvinte el sări jos,—nu din pat,—ci dintr'un fel de mobilă ciudată,—invențiune a sa ce 'l servea noștea de pat iar în timpul ȡitei înlocuia celelalte mobile absente.

La urmă fiind-că frigul era mare, Schaunard, se înfășură grabnic într'un fel de fustă de atlas roș presarată cu stele de carton poleit. Acest halat improvisat fusese utat la el dupe un bal mascat de o bulevardistă ce se încreduse în făgăduielile lui Schaunard, care, în acea noapte, își detese aere de marchis cu ajutorul câtor-va chieș și rotoșole de tinichia ce 'l sunau în pozunare.

Dupe această, Schaunard, deschise oblōnele ferestrei. O radă de sōre asemenea unei săgete de lumină, străbātu pe lo' în odaie și 'l sili să sgâiască ochi încetaș, încă de somnolență. În acelaș timp, cincī ore sunară la orologiul unui turn din apropiere.

— Va să ȡică este în adevăr ȡiuă, cugetă Schaunard; mă mir, ȡeă. Dar, a-đaugă el consultând un calendar de perete, nu se pōte.

Acest roman este celebru sub titlul: *La Vie de Bohème*.

Țiua?... indicările științei sînt de acord în această privință: Ele arată ca la epoca anului în care mă aflu, sôrele n'are voie să răsară 'nainte de 5 ore și 1/2. Și cu tôte aceste, nu sunt de cât 5 ore iar sôrele a răsărit. Culpabil zeli! Deci, astrul înprejurul căruî gravitam, n'are dreptate. Am să mă jeluiesc în potriva'î la biroul *Longitudinelor*. Așa. Ce mă fac eu ênse? nu e de glumă! Țiua!. Țiua! și sîntem în 8 ale lunoi!

Schaunard, se apucă atuncî să recitescă o somnțiune ce i se lăsase la domiciliu de portărei. Hărtôgi, îl s ma ca pêne la ora 12 să deșerte locul, plătind tot într'o vreme onoratiului său proprietar, d. Bernard, suma de 75 lei, prețul chiriei ne-vêrsată pe trei termene.

— Noroc, cugeta Schaunard că pêne la 12, mai sînt încă 7 ore. Aidem! să te vedem prietene, pe unde ai se scoți camașa?

Artistul, inceptu se 'și inbrace zorit paltonul, un vestmênt a căruî stofă fusese odinôră pêsôsă dar ce era atinsă de mult de o pleșuvie venerabilă, când de-odată, ca și cum ar fi fost mușcat de o vespe, se apucă să sară prin casă executând făimosele pasuri de cancan ce 'l câștigaseră în balurile publice o glorie ne-tăgăduita de cât de poliție ce 'l punea une ori la grulă.

— Êtă, êtă, strigă el, imi pare că sunt pe urmele ariei a cărei compunere o urmăresc de atăta vreme. E ciudat cât de mult te deșteptă aerul dimineții?

Și ténêrul, aprôpe vênêt de frig, se apropie de clavier, un instrument hodorogit, și aședîndu-se dinaintea lui, inceptu să 'l cutremure prin nișce acorduri furtunose.

— *Do, sol, mi, do, la, si, do, re, bum, bum. Fa, re, mi, re;*— nu, acest *re* dă aci un sunet falș. A! trădător de *re*, miserabil *re*!...—Dar să vedem dacă nu merge mai bine în *minor*. Negreșit. Nici n'ar putea să nu se potrivească, de vreme ce, trebuie să se arate cu dibăcie melancholia unei tinere fete ce sfoliază o margaretă într'un lac albastru. Sper că ideia mea va impresiona. Un lac albastru, nici verbă, dă colóre. Nu se va putea dice că sînt un poet incolor. Dacă așii putea ênse, se 'mi spun *parerea* cu sinceritate, așiu spune că *roesii* de baltă sunt deja prea multe. Dar îndrăsneșce me rog să cricneșci dacă 'ți dă mâna. Bălți,—ne trebuie bălți;—argintii, albastre, verđi, numai bălți să fie. Apoi, pe aceste balti, trebuie să nuferi său margarete, iar pe șermuri, câte o fată care să le sfolze melancholic. Care librar te-ar imprima alt-fel? Așa dar, scăpare e în baltă. *Do, sol, mi, do, la, si, do, re;* această frasare nu este tocmai rea. Ori-cine va înțelege imediat că este vorba de o *margaretă*. Êtă acum și lacul albastru.... Așa : umed, azurat : *Fa, mi, la, sol*. Tocmai. Imi mai rămâne, să frasez tânguirea fetei când își ia adio... Êtă... inspirarea soșeșce : *re, do, re, si;* —Ții! da' irig e,—*mi, re, do,*—mi-a ramas un sêrtar de la scribul pe care l'am ars,—*do, do,*—n'ar fi rêu să fac puțin foc...—Nu; n'ar fi rêu; dar așiu perde momentul favorabil... Inspirarea e capricioasă! Mai bine să mă aștept pene oiă inneca fata.

Cerul este instelat :

Ochiul ei e gândurat..

Ce fel? Ei! dar cum se pôte să nu bag de sêmă de cât acum? Miserabil poet! Vorbesc de o fată cu un singur ochiú. Și vrei să compun, eú, Schaunard, o melodie chiôrei tale?...

D, do, re, do, do!

«Ênse lacul azuriú

«Îi dîmbesce *argintiú,*

«Ancê-odată, ancê-odat'»

Din ce în ce mai bine : Un lac *azuriú* cure nu se mulțumesc pe atît și se face și *argintiú*! Dar ancê-odat' ? Ce limbă o mai fi asta?—Schaunard, prietene, fã ênsê bine de tacî: Nu șcii că romanța e de marrrele poet despre care stralucitul critic și academician spune că nimini înaintea lui n'a dat limbii franceze o așa frumusețe de fornie...

Do, do, re, do!

«Lacrimi curg pe a ei față

«Ea ridică môle brațes».

Aoleo ! Va să dîcă în loc de brațe,—br.ță, iar în loc de *moi* brațe *mole* ?... Bravo ! Dar tu caută-ți de trebă, Schaunard ; poetul este reposat și dacă criticii scrierile morților ești un infam, mai ales că s'a convenit a se pune bustul de bronz al *marrrelui* în grădina Luxemburg.

«Ea ridică mole brațe
«Și s'aruncă printre nuferi
«și suspina : Ce se suferi ?...

Bravissimo : Aceste sînt idei. În : «*ce se suferi*» este o întrégă filosofie ; aci trebue se fim gravî :

La, sol, și apoi, finalul un *do* lung, *dooo* ! s'o cînt tótă...

Do, sol, mi, do...

Așî ! nu merge. *Si, do, re, Sol*... Nu merge de loc... E drept că și poesia este infamă. A !... O idee ! este mai bine să compun eu una.

(Va nrma).

Traducere liberă de *Luciliu*

EPIGRAMĂ

Luî X. Y. Z. —

Ti-am citit întéia strophă
Și mi-am dis : ce catastrophă !
Zor-nevoie plîngi cu foc
C'ai născut fără noroc.
Dar volumul terminat,
Fericit am exclamat :
Nu ești tu nenorocit
Ci sunt eu că te-am citit.

CINCINAT Pavelescu.

NOIILE LITERATORULUI

Foi de tómnă : Acesta este titlul broșurei de versuri a ténérului Radu Rosetti. Ea a apărut deja. Versurile sînt prea tinere ánce, dar ideile sînt deja bătrêne. Micul volum, e-te fôrte frumos typărit. Uni vor dice pôte că tineri fac rău ca publică în grabă. Nu e părerea mea. Cu cât un ténér inzestrat cu talent va publica mai de timpuriu, cu atât va face progrese în domeniul artei. Typarul singur luminează și purifică. *Foile de tómnă* ale lui Radu Rosetti, pot să fie pentru autor preludiile unei frumoșe primaveri. Ténérul autor, dovedeșce deja în unele pagine, că are un auđ musical desvoltat, sentimentele sale sînt adese-orî atingetóre, iar cugetarile, se întéplă ici-colo, se'l ducă mult mai de parte de cât vërsta. Curgerea anilor, studiul, vor complectă lacunele ; desamăgirile vieței și frumuseșile naturei il vor aripa catre cîntece puternice. Dar ce pecat !

Un poet nou, — nu este ore un nefericit nou ?

Foile de tómnă, se află de vëndare la tóte librăriele cu prețul de 2 lei.